

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
17:48	17:25	16:24	ירושלים
17:53	17:29	16:23	חיפה
17:45	17:22	16:22	

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

מילה טובה

הבה נתבונן באחת המתנות הטובות והיוקרתיות ביותר שקיבלנו, היא המצלמה. המצלמה הזו כוללת מערכת משוכללת המסוגלת לצלם רבבות פרטים בתוך דקה, נידת ומסתובבת לכל מקום, פועלת כמעט בכל תנאי ראות ומזג אוויר, בעלת זום משתנה בלי צורך בלחיצת מקש, ומורכב עליה כרטיס זיכרון המכיל מיליוני קבצים, אותם הוא יכול לסרוק בשבריר שניה...

בנוסף, ביכרטיס הזיכרון מובנית תוכנה ייחודית, המזינה את כל הנתונים שבמצלמה למחשב משוכלל, המפרק ומסדר את הנתונים והתמונות וגם מסיק מהן מסקנות. כל זאת בצורה אוטומטית לחלוטין, ללא חיבור לחשמל, וכמעט בלי צורך בתיקונים...

מובן, כי המצלמה המדוברת היא זוג העיניים שלנו. העיניים הן המצלמה המשוכללת ביותר שכל פלאי הטכנולוגיה לא הצליחו להתחרות בה – הן רואות, מבחינות, מסתכלות, מתמקדות, מצלמות רבבות תחושות בשניות, משמרות ומזינות נתונים למוח, שבתוך שניה פוקד עליהן קדימה מה לראות וכיצד...

מה שהעיניים רואות – מצטלם, נשמר, מוזן למוח ומפעיל את המחשב. כשחז"ל אומרים 'עין רואה והלב חומד וכלי מעשה גומרין' – בדיוק לזה הם מתכוונים. כי כשהעין רואה – המוח נדלק, המחשבות מסתחררות, האדם נקלע למערבולת בעקבות מה שראה, ומשם – הדרך קצרה לביצוע מעשים שלא חשב עליהם מעולם, רק שהעיניים הכניסו אותו לסחרור שגרם לו לבצעם...

לפיכך, חסד עשה עימנו אבינו שבשמיים, כשנתן לנו מצוה תמידית 'ולא תתורו...' אחרי עיניכם'. זו הוראת הפעלה שיכולה להציל אותנו, היא נועדה לשמור על השפיות שלנו, על היכולת של המוח שלנו לתפקד נכון ויעיל, בלי להתבלבל, בלי להתערבל, בלי לאבד שליטה כתוצאה ממה שעיינו רואות...

מי ציווה אותך?

צריך לזכור שכל מצווה ומצווה הקב"ה בעצמו ציווה אותנו

הנה אין דבר שאדם חפץ בו כמו הכסף שלו, "כיסופים" ממש. אולם, איש ירא ה' במצוותיו חפץ מאד! א'דם י'רא ש'מים, נותן מעשרות ויודע כי הכסף הוא מתנה מאת הבורא יתברך, כשזו הגישה - נותן את המעשר בשמחה, הכסף שלך מידך הכל, אם אתה יתברך מבקש עשר אחוז אתן עשר, אם תבקש יותר אתן יותר.

והבטיחנו יתברך "עשר בשביל שתתעשר". והכלל, שאם נתן אפילו פרוטה פחות ממעשר הרי זה צדקה חשובה אבל לא מעשר, אם נותן עשירית ממש הרי הוא מורה שהקב"ה שותף עימו בעסקים, אם הוא לא מועיל בשותפות, ונותן לשותף הבכיר את העשירית שהוא דרש, אז הקב"ה שולח ברכה בעסקיו, ושפע רב וברכת הצלחה מלווה את האדם.

וכמו מצוה זו של צדקה, כך גם בכל המצוות, שאדם חושב לעצמו, מיהו השם הגדול הגיבור והנורא אשר מלא כל הארץ כבודו וכל המלאכים וחיות הקודש ורועדים וחלים מפניו, והוא הקטן זוכה לעשות מצוה שתהיה לנחת רוח לפניו! האם יש דבר מתוק מזה? האם יש זכות גדולה מזו?

תארו לעצמכם, שאדם צדיק גדול היה מבקש ממכם דבר קטן שתעשו בשבילו, כוס תה, וכדומה. אין ספק שתשמחו ותעשו מיד בזריזות. כל שכן, אם מבקש זאת ממכם גדול בישראל, הבבא סאלי זיע"א, וכדומה, הרי וודאי תרצו כצבי ועוד תזכרו כל החיים את זה לטובה... ואם אליהו הנביא יתגלה ויבקש ממכם... או משה רבינו...

ועל אחת כמה וכמה אם הקדוש ברוך הוא מבקש משהו. ומה ביקש מאיתנו כי אם ליראה את ה' אלוהיך וגו'. בוודאי שנשוש על מצוותיו כמוצא הון, נחוש ולא נתמהמה לשמור חוקיו! הקטנה שבמצוותיו תהיה לנו כהון רב!

אדם שזוכה ללמוד ולו מילה אחת מהתורה הקדושה, כל שכן ללמוד שעה, לקיים מצוות, איך אני הקטן ביותר זוכה להתעסק בדבר הגדול ביותר. לברך לקב"ה שמלאכים ושרפים חלים מפניו ואני רצוי לפניו והוא רוצה בעבודה שלי. באיזה יראה ואהבה, באיזה שמחה והתלהבות אני אברך ברכה אחת לפניו יתברך! **איזו שמחה צריך בקיום מצוות, הרי המצוה מזככת את האדם, מקדשת אותו! אשר קדשנו במצוותינו! איזה אושר!**

יחד לבבי ליראה שמך. דוד המלך ע"ה מבקש שהלב

שלנו יהיה מיוחד לבורא יתברך. שהלב שלי יהיה כולו יראת שמים ולא אעשה בשביל אחרים אלא לשמו ית'. מעשה ברבי רפאל ברוך תולידנו צדוק"ל, גאון וצדיק, ירא שמים וצדיק מופלג ופניו כפני מלאך, בסוף ימיו היה בבני ברק (התפרסם שירו "אשורר שירה לכבוד התורה"). מעשה שנשא דרשה חוצבת להבות אש על מקווה טהרה, היה חסר כסף רב לתקן את המקוה, אבל לא הצליח לגייס את הסכום הדרוש. הקהל נדרש לתת לצורך המקוה, ולא נענה. רבי רפאל ברוך זיע"א געה בבכייה, פרץ בבכי. הקהל נכמרו רחמיו ואמרו לו כבוד הרב לא יבכה נאסוף את הסכום, ירגע הרב. אמר להם רבי רפאל ברוך לא על כך אני בוכה, בוכה אני על עצמי? ומדוע הרב בוכה שאלו אותו הקהל? אמר להם, הלא חז"ל אמרו **שכל מי שהוא ירא שמים דבריו נשמעים, והנה מתברר לי עתה שאיני ירא שמים. היכן היראת שמים שלי?** זו יראת שמים אמיתית!!

"סוף דבר הכל נשמע את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור, כי זה כל האדם" - אומר בעל העיקרים: שגם אם היה הגדול מכולם והחכם מכולם, בעל מצוות ומעשים אדירים, אם אין בו יראת שמים אינו נחשב אדם! ומרמז הוא זאת בפסוק: סוף דבר הכל נשמע את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם, אם אינו בכלל "את האלוקים ירא" אינו אדם! יען כי זה כל האדם!!

כבר אמרנו, מה ההבדל בין חילוני לחרדי? אדם חילוני יודע גם כן שיש תורה ומצוות, אלא שאין לו יראת שמים, יהודי חרדי, חרד מהקב"ה, הוא לא רק יודע את התורה, הוא ירא שמים.

ולכן ביום כיפור שמפלט הפחד עולה, באים גם חילונים לבית הכנסת. והאמת, שצריך להרגיש כל השנה כמו בכיפור, "אם אב אני איה כבודי, אם אדונים אני איה מוראי" מה זה כיפור? יום האב? עכשיו כשאתה פוחד אתה בא אלי. האומר אחטא ויום הכיפורים מכפר אין יום הכיפורים מכפר" "כיפור מכפר לשבים ואינו מכפר לשאינם שבים" הוא מרויח את הצום, מי שלא צם חייב כרת. אבל כפרה אין לו!!

שנזכה ליראת שמים אמיתית ולהבין שכל מצוה ומצוה הקב"ה בעצמו ציווה אותנו! שבת שלום.

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הצנים הם אנוש לתקיים אלפי טלמי צאנז המרשד להצלחתם אז לעיני קדושתם ההקדשה נכספה 05-04-03

לימינו
ידן חיה בת הדס יוסי בן רחל דייה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה אלדד בן חוה ספיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחובלת
אסף בן חיה רועי בן דינה אלעד בן ענה אלדד בן יודנה

לעילוי נשמות
סיליה בת חנה שמעון בן יילנדה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

לעשות חסד עם עצמך!

בשכונת מגורים שקטה בפאתי מונסי שבניו יורק, התגורר ר' קלמן א. שנועד בקרב מכריו ורעיו כיהודי ירא שמים, המוצא את פרנסתו בייבוא מסין. במספר פעמים בשנה, נפרד ר' קלמן ממשפחתו וממכריו, ועולה על המטוס בואכה בייג'ין הרחוקה, שם הוא רוכש סחורה מגוונת במחירי מציאה, אותה הוא מוכר בארה"ב ברווח נאה, ומכאן פרנסתו. במשך שנים התנהל מסחרו של ר' קלמן על מי מנוחות, עד שהגיעה הסתככות אחת.

היה זה באמצע החורף. ר' קלמן הופתע לגלות כי הפעם חושיו המחודדים לא עמדו לו, והסחורה שייבא בראשית החורף היתה פחותת ערך ומעוטת איכות. הוא נאלץ להשיב את הכסף לרוכשים, ומצא עצמו - לראשונה בחייו, מתמודד עם חור ענק בתקציבו...

פרנסתו של ר' קלמן ניווקה קשות, אך חששו העיקרי היה לקראת הנסיעה הבאה. הן כדי לנסוע לסין לייבא סחורה, הוא זקוק לסכום עתק, רבבות דולרים במזומן. בדרך כלל לא היתה לו כל בעיה בכך, כי סכום הכסף עמד הכן מהכנסות מסע הייבוא הקודם. אלא שהפעם, הכסף איננו, מה עושים? כיצד מתמודדים? ומהיכן תתפרנס המשפחה עד לשיקום העסק מהנוזקים הקשים? שבועות מספר התהלך ר' קלמן כשענגה מרחפת מעל ראשו, עד שחש שאין עוד ברירה. ביום רביעי אחז, החליט לקום ולעשות מעשה על אף אי הנעימות הרבה שבדבה בראש חפזי ועיניים מבוישות, ניגש בבית הכנסת לידידו ר' משה, וביקש לשוחח איתו על נושא חשוב.

"ר' משה, סליחה אם אני מטריח אותך, אך יש לי שאלה חשובה", פתח ר' קלמן. הוא החל לפרוש את מצוקתו על העסק שנתקע, הנוזקים הקשים, דאגת הפרנסה והמסע הבא שלא יכול לצאת לדרך בלי מזומנים ביד. לבסוף, העז לשאול: "אולי יש לך כסף להלוות לי לזמן מה?"

ר' משה הופתע מהבקשה, הן ר' קלמן מוכר כסוחר מצליח ומרויח, לא להאמין מה קרה לו... מחשבות שונות התרוצצו בראשו, על הסכום העתק המבוקש, על יושרו הידוע של ר' קלמן, על נפילתו הקודמת, ועל סיכויי ההצלחה הנוכחיים... נכון, ר' קלמן נודע עד עתה כאדם ישר ומהימן, אך עדיין, להפקיד בידי סכום כסף כה רב? התמודדות קשה התחוללה באותם רגעים בלבו של ר' משה. הוא יודע היטב כי ב'בייסמנט' - מרתף ביתו, נמצאת קופסת הנעליים הישנה, אותה הסב זה לא מכבר לכספת מאולתרת, ובה הסמין קרוב למאה אלף דולרים שהוא שומר לנישואי בתו. הסכום הזה יכול להציל את ר' קלמן עכשיו ולחזור זמן רב לפני שבתו ותארוס, אך מנגד - יש גם את הסיכון שמי

יודע מה יהיה בעסקים, ואולי ר' קלמן יפסיד שנית, ואולי ואולי, ואולי...

רק אחרי דקות ארוכות של מחשבה התאזר ר' משה בגבורה:

"יש לי בבית", הנמיך את קולו, "סכום עתק, קרוב למאה אלף דולר, שחסכתי במשך השנים לצורך נישואי בתי הבכורה. עד אז יש עוד קצת זמן ואני סומך עליך ובטוח שתצליח, ולכן אני מוכן להלוות לך את הכסף במלואו למשך חמישה חודשים. עד אז - תעשה בו עסקים ותראה ברכה והצלחה!". עוד מדברים, וכבר עלו שניהם לביתו של ר' משה. ר' קלמן התבקש להמתין בסלון, בעוד ר' משה ממחר לרדת ל'בייסמנט'. להפתעתו, הוא מבחין כי עוזרת הניקיון היתה חרוצה במיוחד בשנה זו, וכבר ניקתה את ה'בייסמנט' ללא התראה מוקדמת. חשש קל לשלום הכסף הזדחל לליבו... הוא פונה לפינה בה היה מוטמן היטב הכסף, מתחת לערימת גרוטאות ישנות, אך מגלה כי הפינה נקיה מכל גרוטאה, חפה מכל קופסא. שניות בודדות לקח לו לעכל את המידע

החדש והמטלטל: הכסף איננו, קופסת הנעליים נזרקה לאשפה על תכולתה היקרה - הרהר בעגמת נפש עצומה ושברון רוח בלתי נתפס. שוד ושבר! לכו של ר' משה חישב להישבר, מוחו הסתחרר סכום עתק, הון תועפות, הלך אחר כבוד לפח האשפה! לא פחות ולא יותר! לא נעשה בו שימוש, לא הפסידו אותו בעסקה כושלת, לא

התבזבו לחינם, אלא הפך לזבל! האם יש דרך למצוא אותו? אולי כבר הגיע למזבלה העירונית?

"מה יש?", עובדת הניקיון נבהלה משיחת הטלפון, והבירור על קופסת הנעליים החסרה, "אתם צריכים את הנעליים? אולי הן עוד בפח האשפה... הן פינתי אותן רק אתמול - יום שלישי, ובמונסי מפנים את הזבל בשני ובחמישי. היום יום רביעי, מסתבר בהחלט שהנעליים עודן בזבל, אולי לא הכי נעים להגיע אליהן, אבל זה אפשרי!", אמרה המנקה.

ר' משה שמע את הדברים, וזיק ניצת בעיניו. "לא נעים, כן נעים" הרהר, "זה כה דחוף!". הוא לבש כפפות ומיהר לחדר האשפה, הגדוש עד אין קץ. במהירות ובוזריות כאחוז בהלה, הוציא את שקיות האשפה והעגלות בזו אחר זו, ושפך את תכולתן על המדרכה. הוא פותח שקית אחרי שקית, ולפתע בצבץ מרחוק משהו מוכר, היתה זו קופסת הנעליים.

בצעדי ריקוק, אץ רץ ר' משה הביתה, חובק

את הקופסא בידי, ופיו ממלמל שבח לבורא עולם. בחדר פנימי וסגור, פתח את הקופסא וספר את השטרות שנית. אחת מהנה לא נעדרה. "אני לא מאמין! רבבות דולרים הושלכו לפח האשפה, ומבלים שם כבר יותר מיממה! אם לא הייתי מגלה את דבר האובדן היום - כבר לא הייתי זוכה לראותם עד עולם!". הוא יצא מהחדר, וגילה את ר' קלמן יושב בסלון, וכוסס ציפורניו בעצבנות. חלפה כבר שעה ארוכה, מאז ירד ר' משה ל'בייסמנט' להביא את הכסף, ועדיין לא חזר. עיניו אורו כשראה את ר' משה נכנס וצרור המזומנים בידי.

"איזה נס שביקשת ממני הלוואה!", אמר ר' משה והודה בחום לר' קלמן, "הצללת את הכסף שלי! בלעדך - לא הייתי נזכר בכסף, ולא הייתי ממחר לחפשו! הרצון להלוות לך את הכסף הציל את הכסף, והציל אותי מאובדן סכום כה גדול!". ר' קלמן הביט בו בחוסר הבנה מושלם, אינו מבין על איזה אובדן מדובר, אינו קולט ממה הציל וכיצד. רק כשנרגע ר' משה הצליח לספר לידידו את השתלשלות הדברים לאשורם.

"הכסף איננו, קופסת הנעליים נזרקה לאשפה על תכולתה היקרה הרהר בעגמת נפש עצומה..."

"אם לא הייתי מתנדב לתת לך את הלוואה", סיכם ר' משה, "הייתי מפסיד סכום שחסכתי במשך שנים. אם לבי היה נכנע ליצר שאמר 'אין מקום בטוח לכסף כמו בידיים שלי' - הייתי מגלה כי זה המקום הכי פחות בטוח... בזכות שסמכתי עליך והלכתי לתת לך את הכסף, גיליתי את דבר זריקתו לאשפה רגע לפני שהיה מאוחר מדי..."

למרות שנראה כי הלוואה עשויה לגרום לקושי - זה בוודאי לא כך. הלוואה היא מצוה חשובה, שמזכה ברווחים רבים, גם גשמיים - כלכליים ממש. לא תמיד זוכים לראות זאת בעיניים, אך הלוואה היא 'ביטוח' שמימי על הכסף שלנו. כמה כדאי לנסות ולהתאמץ, אולי בכל זאת נוכל להלוות, אולי נצליח איכשהו לסייע. וגם אם אין לנו כרגע מה להלוות, כמה חשוב להעניק לפחות את העידוד והתמיכה. גם לאמירה 'הייתי מלווה לך בשמחה, אולי אוכל לסייע בעתיד', יש משמעות טובה הרבה יותר מאמירה סתמית 'אין לי'.

מצוות הלוואה מאירה באור יקרות את האחריות שלנו לתת לזולתנו את המפתח להצלחה, להעניק לו את הכלים. ומשעה שסייענו לחבר להצלחה, נפתחו בפנינו שערי הצלחה שמימיים.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

הלכות בורר (המשך)

האם מותר לברור משתי חתיכות אוכל שונות? האם מותר להשתמש בכלי מיוחד לחיתוך בצל?

א. שני מיני דגים נחשבים כשני מיני אוכלים, ואסור לברור אחד מחבירו אלא בידו ואוכלו מיד, אף על פי שהחתיכות גדולות וכל אחת ניכרת בפני עצמה. וכן אם יש בהם חתיכות שנקדחו בטיגון ובבישול אפילו במין אחד שייך ברירה, ולכן צריך לברור את החתיכה שרוצה לאכול עכשיו בלבד.

ב. חתיכות בשר שחלק מהן מבושלות, וחלק מטוגנות או צליות נחשבות לשני מינים, וכל שכן של מיני עופות מחולקין, וכן תפוחים מוצצים ומתוקים המעורבים יחד, אם מחמת חמיצותם אינם ראויים להאכל נחשבים לפסולת, ויש בהם איסור ברירה, ואפילו נאכלים על ידי הדחק יש לאסור, כיון שנחשבים לפסולת.

ג. מותר לקלוף שום או בצל בידו או בסכין על מנת לאכול לאלתר, והוא ודרך אכילה בכך, אבל אסור לקלפם על מנת להניח לסעודה אחרת. והוא הדין לכל מיני פירות שיש עליהם קליפה, כגון אגוזים, שקדים תפוחי זהב, אשכוליות וכיוצא בהם, מותר לקלפם על דעת לאכול לאלתר. ותפוחי עץ מותר לקלף אפילו להניח, והואיל ורוב העולם אוכלים אותם עם קליפתן בלא דוחק.

ד. יש אומרים שפירות וירקות שנאכלים עם קליפתן אפילו על ידי הדחק, כגון תפוחים, אגסים מלפפונים, גזר וכיוצא, מותר לקלפם בשבת גם במקלף המיוחד לכך.

ה. אין להשתמש בכלי המיוחד לחיתוך הבצל, והוא מערכת סכינים מותקנת בציר וקפיצים, ועל ידי שהיא מסתובבת מסביב לציר, נעשית פעולת הקציצה באופן יסודי. אבל מותר להשתמש בשבת ב"מקצץ ביצים", והוא שורה של להבים המרוחקים זה בזה והם מותקנים במסגרת, אותה לוחצים על גבי בית קיבול בגודל ביצה כשהביצה נתונה בבית הקיבול, והיא נחתכת לפרוסות כמספר הלהבים.

ו. ירוקת שיש בהם עלים מעופשים כגון כרפס, כרתי או חזרת וכיוצא, לא יברור המעופשים מן הטובים אלא יברור הטובים על מנת לאכול לאלתר, וכל זה כשהעלים תלושים מן הקלח, אבל אם הם מחוברים בקלח והעלים המעופשים הם מבחוץ, מותר לבררם ולסלקם ולאכול מיד, כי דרך האוכל הוא בכך, שלוקח המעופשים שפוגע בהם תחילה.

ז. האוכל דג או חתיכת בשר שיש בה עצמות, מותר להוציא בידו תחילה את העצמות או הקוצים ולאכול לאלתר, כיון שדרך אכילתם בכך, ואין זה דרך ברירה אלא דרך אכילה. אבל עצמות שנפרדו מן הדגים או מן הבשר שבתוך הצלחת, לא יבררם לסלקם אלא ישאירם בצד הצלחת, כיון שהם פסולת, ונחשב כבורר פסולת מתוך אוכל.

ח. מותר לתלוש הנוצות הקטנות שנשארו בעוף מבושל שלא נמרטו לפני בישולו, ואין בו משום של בורר פסולת מתוך אוכל. וכן מותר להסיר את העור מהעוף, כיון שזה חלק מהעוף, ואין בו איסור של בורה.

ט. פירות שיש בתוכם גרעין הדבוק בהם, כגון תמרים, אפרסקים, מישמשים וכיוצא באלה, מותר להוציא את הגרעין מתוכם ביד ולאכולם לאלתר, כי כיון שיש שם גרעין אחד, הרי זה נחשב כבורר אוכל מתוך פסולת, אבל פירות שיש בתוכם כמה גרעינים, כגון צימוקים, אסור להוציא את הגרעינים מתוכם אף על פי שאוחז את הפרי בידו, והואיל וצריך להוציא את הגרעינים זה אחר זה מתוך הפרי, נחשב כבורר פסולת מאוכל, אלא יניח את הצימוק בפיו ויוציא את הגרעינים מפיו.

י. קערה מלאה פירות ויש בתוכה כמה פירות רקובים ואינו מכירם מבחוץ, מותר לקחת מהבא לידו ואם ימצא פרי רקוב יניחנו בצד, ואין בו איסור ברירה, כיון שזה דרך אכילה.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

לטפח את הערכה העצמית

יש אנשים שנראים כמוכנים להתמודד עם כל מציאות, תהיה אשר תהיה. הם אינם נבהלים מכישלונות ומנפילות, אלא קמים מחדש ואינם נרתעים מלצאת לחפש דרך חדשה. ואולם לא חסרים גיבורים שנלחמו בעוז בכל פגעי החיים, שהתגברו ויצאו מאין – סוף משברים, ובסופו של דבר נשברו ונפלו מדבר של מה בכך, ששימש בתפקיד הקש ששבר את גב הגמל.

אין ספק, שבאופן עקרוני חשוב שנלמד ונפנים את העובדה שבחיים כמו בחיים, אנו עלולים בכל עת להיקלע למצב בלתי צפוי. חלק ממציאות החיים היא העובדה שעלינו להתמודד עם שינויים שהם בלתי נמנעים ואין לנו שום שליטה עליהם. לכן עלינו להצטייד בחוסן נפשי די הצורך, כדי שנוכל להסתגל ולהתאים את עצמנו מחדש לכל מצב, ויהי מה.

מגיל צעיר עלינו לחזור ולשנן לעצמנו ששום דבר אינו קבוע בחיים, והחכמה היא לנצל את המצב העכשווי כפי שהוא, בצורה הטובה ביותר, הן כדי ליהנות ממה שניתן הן כדי להתכונן לבאות. לא צריך להיבהל מהרעיון שהעולם הוא כגלגל החוזר, מכל הבחינות. מה שיש לו התחלה, יהיה לו גם סוף. מה שהיום למעלה, יהיה מחר למטה, וכן להפך: מה שהיום למטה, עשוי להיות ביום מן הימים למעלה. על ידי למידה ותכנון מוקדם אפשר בעזרת ה' להתמודד בכל מצב, קשה ככל שיהיה.

במאמרים הבאים נכיר דרכים לטיפוח ההערכה העצמית גם במצבים שתיארנו עד כה. זאת מלבד הצורך לזכור בכל עת ולהתחזק בידיעה שכל חיינו מתנהלים בהשגחה פרטית, ששום דבר אינו קורה בטעות חלילה ושהכול מכוון מלמעלה, בחסד, ברחמים וברצון.

להתמודדות עם הזקנה וכן עם פיטורין ואובדן מקור ההכנסה, עשוי להועיל מאוד פיתוח היכולת להתמקד תמיד במה שיש ולבדוק מה אפשר לעשות ביחס לעתיד, במקום לחשוב שוב ושוב על אודות מה שהפסידו ולא יוכלו לעשות עוד. עלינו להתרגל לבנות עתיד מבטיח על היסודות הקיימים, במקום לבכות את מה שאיננו.

לא בכדי אומרים שהזקנה אינה תלויה בגיל כי אם במצב רוח. יש אנשים צעירים שהם זקנים ברוחם, עייפים ומותשים וחסרי כל חשק. ויש שהם זקנים בשנים אבל מלאי מרץ ועשייה, ויודעים כיצד לעבור את תקופת הזקנה ברוח טובה ויצירתית, על אף הקשיים הטבעיים הכרוכים בה.

הנה כמה כיווני חשיבה שעשויים להועיל בכך למעשה:

- חשוב שבני המשפחה והסביבה ימשיכו לראות בזקנים כתובת לדברים שהם היו בעבורם בעבר: להתייעץ ולדון על עניינים שונים, לשתף בקורות אותם וכדומה. גישה זו עשויה להחיות את הזקנים ולהעניק להם תחושה שהם חשובים ומבוקשים.

- יש מבוגרים שמרגישים טוב בקרב צעירים דווקא. עבודה במוסד חינוכי או בכל מקום ציבורי אחר עשויה לעזור להם מאוד להמשיך ליצור קשרים חברתיים.

- השחרור מעול הפרנסה יוצר אצל הזקן שפע של פנאי, ואותו הוא יכול לנצל לחיפוש תחומי עיסוק חדשים, כמו עריכה תורנית, כתיבה בנושאים היסטוריים או כל עיסוק אחר החביב עליו והמרתק אותו. רבים הם הזקנים שדווקא לאחר יציאתם לפנסיה התחילו קריירה חדשה ופרחו בתחום החדש הרבה יותר ממה שפרחו כשהיו במלוא כוחם.

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

אתה בידיים טובות

והתברר שהדירה גרועה, תדע לך שזה מגיע לך מן השמים. ובכל מקרה צריך לעשות שאלת חכם כדי להרתיע את הרמאים שלא יפשעו יותר, אבל עבודת האמונה והבטחון אומרת, שלא להאשים אף אחד.

תמיד אתה צריך לזכור שהתועלת והנזק נמצאים ביד הבורא יתעלה! ה' החליט שמישהו יציק לך, או יבייש אותך, אתה צריך לשמוח ולהרגיש תענוג, כי בורא עולם יתן לך כח ועוצמה כצאת השמש בגבורתו!

וכמו שאמרו חז"ל (גיטין נז). "תניא אמר רבי אלעזר בא וראה כמה גדולה כחה של בושה, שהרי סייע הקב"ה את בר קמצא והחריב את ביתו ושרף את היכלו!" כלומר נתנו לבר קמצא כח לשרוף עם שלם, וגם אתה אם תתגבר על הבזיון תקבל כח לבנות עם שלם, אתה תחליט איך להשתמש בכח הזה, אתה מקבל עוצמה של שמש!

מסופר על הגאון מטשעבין (היה שכן של מרן הרב עובדיה זצ"ל), וכל לילה בחצות היה מוסר שיעור לתלמידיו בבית הכנסת. בשכונתו גר קצב אחד שהחליט לבוא לשיעור, אבל נדף ממנו ריח נורא, ואי אפשר היה לנשום בבית הכנסת. הרב היה מאד רגיש ועדין נפש מאד, ולא יכל לסבול את הריח. אחד התלמידים אמר, "כבוד הרב, אני אגיד לו", והרב אמר, "בשום אופן, אוי ואבוי לך אם תגיד לו", לבסוף אמר הרב לתלמידים "אני חלש בלב, ואני לא יכול למסור כאן שיעורים!" וביטלו את השיעור. עדיף שלא יהיה שיעור תורה, ולא לבייש יהודי, כי גדול כחה של בושה, שאפשר לשרוף עם שלם וגם את בית המקדש והצדיקים, תנאים ואמוראים, את כולם!

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתר ישיבת אור דוד להרצאות נוספות בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

מדת הבטחון נותנת לאדם כח שיוכל לעמוד בפני הנסיונות שבאים על האדם השכם והערב. אין ספק שאחד הנסיונות הקשים ביותר לאדם הם סבילת העלבונות.

בספר החינוך (רמ"א) כותב שאדם צריך לדעת ולתת אל לבו כי כל אשר יקרהו מטוב עד רע, הוא סיבה שתבוא עליו מאת ה' ברוך הוא, ולא יקרה דבר בעולם בלתי רצון ה', על כן כשיצערהו או יכאיבהו אדם, ידע בנפשו כי עוונותיו גרמו, והשם יתברך גזר עליו בכך. ולא יחשוב לנקום במבזה כי הוא אינו סיבת רעתו, כי העון הוא המסבב! וכמו שאמר דוד המלך על שמעי שקיללו, "הניחו לו ויקלל, כי אמר לו ה'", כלומר דוד תלה הענין בחטאו ולא בשמעי בן גרא, ויש בזה תועלת גדולה נוספת, למי שתולה זאת בסיבת עוונותיו, שזה ישבית הריב ויעביר השנאה מלב בני אדם, ויביא שלום ביניהם!

אם הלכת לטיפול אצל רופא והטיפול לא הצליח, אל תתבע את הרופא על רשלנות רפואית, זה לא מהיהדות!

זה שייך לאיסלם ולנצרות. הקב"ה גרם לרופא לעשות טעות כי מגיע לך לסבול בגין עוונותיך! וכמו שאדם נתקל באבן ונפצע, הוא לא יתבע את האבן בגין רשלנות, וכן אם החליק על בונה, בודאי שלא יתבע את הבונה למשפט, כי הכל מאת ה' ברוך הוא!

אמנם הרופא שעשה את הטעות נחשב חייב, אבל מגלגלים חובה על ידי חייב, והכל נגרם בגלל שגם אתה חייב! אין מושג של אני מאשים ביהדות! הכל מגיע מלמעלה! ה' החליט שאתה צריך לסבול ולא יעזור כלום! כל הכספים שאנשים לוקחים מתביעות כאלו הולכים לפח! גם אם קנית דיורה

תרמו עכשיו

והיו שותפים לפעילות הענפה של מוסדות "אור דוד" בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

כל התוכן למוסדותינו הקדושים
בצבות ב'ז' אלכא אשיחא
ישחזר לו בכל חמשה יבין
ויכא יסועות צלות
בשמות וברחנות
ייתקן 663 הרה"ג דניאל זר שליט"א לטובת

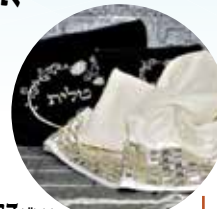
מזוזה מהודרת
בברכה של הרה"ג דניאל זר שליט"א
בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זי"א

בתרומה של 12*150

טלית גדול עם רקמה
בברכה של הרה"ג דניאל זר שליט"א
בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זי"א

בתרומה של 12*180

טלית גדול עם עטרה
בברכה של הרה"ג דניאל זר שליט"א
בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זי"א

בתרומה של 12*360

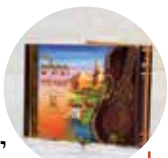
מטבע של שמירה
קמיע בצורת מטבע עם שרשרת לשמירה במיוחד מתאונות דרכים

בתרומה של 12*36

בקבוק יין בברכה
לאחר לימוד האידרא מפי הרה"ג דניאל זר שליט"א
בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זי"א

בתרומה של 12*52

ספר תהילים יוקרתי מאויר
עם ציורים מרהיבים עוצרי נשימה של מלכות וקסברג.

בתרומה של 12*77

ספר תהילים יוקרתי מעורר
עם פירוט יסוד מלכות ניתן ב-1 צבעים חום, ורוד וקדם.

בתרומה של 12*104